

IZ PUŠKINOVE LIRIKE

Poslovenil Tine Debeljak

PESNIK

Doklèr presvetega navdiha
Apolon pesniku ne dá,
dotlèj on žalostno usiha
v skrbeh vsakdanjega sveta;
molcé njegove lire zvoki
in duša spi mu v mrtvem snu,
med bednimi sveta otroki
mordá je on najbolj na dnu.

Ko božji klic udari vanj,
v ostró napeti sluh poetu —
vsa duša strese se v drgetu
kot orel, prebujen iz sanj;
glas tuj postane našim krikom,
zabave svetske ga tesné,
ne klanja narodnim malikom
ponosno dvignjene glavé —

le od ljudi beži vihravo,
nemira poln in poln glasov
na kraj osamljenih bregov
in v temno gozdnato dobrovo ...

ZIMSKA POT

Skoz oblake zameglene
meseca prodira svit,
čez poljane zasnežene
tožno soj je bled razlit.

V plan sneženo, dolgočasno
trojka jadrno beži
in le zvonček enoglasno
trudno v noč zvoni... zvoni...

Moj voznik zateglo poje,
čar domač gre preko polj:
zdaj veselje kaže svoje,
zdaj objest, zdaj srčno bol.

Luči ni, ni koč nasproti,
prazna plan... in sneg... in noč...
k nam hite le kažipoti,
na pol ure smer kažoč.

V vetru zebe... — Jutri, Nina,
jutri mi ne bo več mraz:
sedem v topli žar kamina,
zastrmim se Ti v obraz

in naj tudi ura glasno
polnoči že zaigra,
češ da za obisk je kasno —
čas ne loči naju dva...

Pusto, Nina, veter vije,
dremlje moj voznik molče,
zvonček enomerno bije,
in oblak čez luno gre...

SAMOSTAN NA KAZBÉKU

Visoko v skupini gorá,
Kazbék, se v lučih lesketa
tvoj vrh pod samimi zvezdami.
Tam tvoj je samostan z meglami
v nebo kot barčica pripet
in komaj viden nad gorami.

O daljni, zaželeni svet!
 Tu dal slovo bi zemlji mračni,
 svoboden vzpel se do zvezdá,
 tu rad skrit v celici oblačni
 bi čutil blizu se Boga!

EXEGI MONUMENTUM...

Postavil sebi spomenik sem — ne z rokami,
 tja vedno narod moj bo romal na obisk,
 z glavó nevpognjeno se dviga do zvezdá mi
 nad carja Aleksandra obelisk!

Ne, ves ne umrem! Moj duh, vem, v pesmice zajeti,
 moj prah preživel bo za večno nestrohljiv
 in slaven bom vse dni, doklèr v vesoljnem sveti
 poslednji bo še pesnik živ!

O meni glas bo šel po Rusiji ogromni,
 v njej narod vsak me bo v jeziku svojem bral:
 Tunguz še divji, Finec, vnuk Slovanov skromni,
 celo Kalmik, ta drug puščav!

Še dolgo v svojem srcu narod me bo hranil,
 da z liro dobra čustva sem buditil znal,
 da v krutem času tem sem z njo svobodo branil
 in milost prosil, če kdo pal.

Ukazom božjim, Muza, bodi le poslušna,
 posmehov se ne boj, časti ne potrebuj,
 kleveto kakor slavo sprejmi ravnodušna —
 z bedakom pa ne beseduj!